

Arrest

nr. 228 677 van 12 november 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 april 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving, als partner in het kader van een duurzame relatie met mevrouw N.V.M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Uit de relatie wordt op 24 mei 2010 een zoon, M., geboren.

1.3. Op 9 juni 2010 legt verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 5 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Uit de relatie wordt op 12 juli 2011 een tweede zoon, L., geboren.

1.6. Verzoeker dient op 7 september 2011, in functie van zijn Belgische partner, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.7. Sinds 17 september 2012 verblijft verzoeker in België onder de elektronische E-kaart.

1.8. Verzoeker en zijn Belgische partner treden op 28 juni 2014 in het huwelijk.

1.9. Uit de relatie wordt op 22 augustus 2014 een dochter, L., geboren.

1.10. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout van 7 december 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een, intussen definitieve, gevangenisstraf van 24 jaar voor de moord op de nieuwe partner van zijn echtgenote, feit gepleegd op 29 januari 2015.

1.11. Verzoeker ontvangt op 7 november 2018 een brief waarin hem wordt gewezen op de mogelijkheid van een tussen te komen beslissing tot intrekking van zijn verblijf en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Verzoeker wordt gevraagd een vragenlijst in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen. Verzoeker krijgt een bijkomende termijn van 15 dagen om zijn standpunt naar voor te brengen.

1.12. Op 12 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen.

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 07.11.2018 dat u sinds 20.08.2009 in België bent.

Op 07.04.2010 diende u te Vorselaar een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie (bijlage 19)" in. U zou gaan samenwonen met [V.M.N.R.M.], geboren te [...] op [...], van Belgische nationaliteit. Jullie verwachtten een kindje in juni.

Op 24.05.2010 werd te Herentals jullie eerste zoon geboren, [A.M.], van Belgische nationaliteit.

Op 09.06.2010 legden u en uw partner [V.M.N.R.M.] een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Vorselaar.

Op 26.07.2010 heeft u kennis gekregen van de "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten", genomen op 16.07.2010 (bijlage 20). U had binnen de gestelde termijn niet aangetoond dat u zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 08.10.1981 beschikte u over een bijkomende maand, namelijk tot 07.08.2010, om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Op 09.08.2010 werd u in kennis gesteld van de "Beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen", genomen op 05.08.2010 (bijlage 20).

Op 07.09.2011 diende u te Herentals een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie (bijlage 19)" in. In deze aanvraag verklaarde u op 07.09.2011 in België te zijn aangekomen.

Op 12.07.2011 werd er te Herentals jullie tweede zoon geboren, [A.L.], van Belgische nationaliteit.

Op 02.10.2012 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 28.06.2014 trad u te Herentals in het huwelijk met [V.M.N.R.M.].

Op 22.08.2014 werd jullie dochter geboren, [A.L.], van Belgische nationaliteit.

Op 30.01.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van moord.

Op 07.12.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 jaar, werd u gedurende een termijn van 25 jaar ontzet uit het kiesrecht en werd u levenslang ontzet uit de overige rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden. Dit feit pleegde u op 29.01.2015.

Uit het vonnis van 07.12.2016 blijkt dat de noodcentrale op 29.01.2015 omstreeks 22.00u een oproep ontving van [N.V.M.] dat u haar nieuwe vriend zou hebben neergestoken. Zij had zich verschanst in de slaapkamer van de echtelijke woning.

De lokale politie van de zone Neteland kwam om 22u06 ter plaatse aan en vond het slachtoffer ontkleed tegen een zetelbed en met beide benen liggend in de richting van de deur. Het linkerbeen blokkeerde de deur. De MUG-arts stelde het overlijden vast.

In een bergruimte in de garage op de gelijkvloerse verdieping werd het foedraal van een mes teruggevonden in een stoffen wikkel. In een andere bergruimte bevond zich een bebloed mes.

Om 22u10 kwam u aan op het politiebureau om u aan te geven. U zou naar de woning gegaan zijn om te praten, de deur hebben ingestampt omdat u geluiden had gehoord die zouden wijzen op geslachtsbetrekkingen, er zou onenigheid zijn ontstaan met de man die bij uw vrouw was waarna u zou gestoken hebben. Bij navolgende verhoren bleef u grotendeels bij deze verklaring met de toevoeging dat het slachtoffer in een bokshouding zou hebben gestaan ter verdediging en er een schermutseling was ontstaan.

De intentie tot doden kon worden afgeleid uit alle omstandigheden zoals onder meer het gebruikte wapen, de afstand tussen u en het slachtoffer, de plaats en het aantal verwondingen.

De feiten werden gepleegd door middel van een mes met dubbelsnijdend lemmet met een lemmetbreedte van 3 centimeter en een lemmetlengte van minstens 15 centimeter.

Uit de medische vaststellingen bleek dat het slachtoffer drie diepe steekwonden had ter hoogte van de hals links, linkerschouder en linkerzij evenals twee oppervlakkige steek/snijwonden ter hoogte van de linker elleboog en de linker heup. Hij overleed ten gevolge van de steekwonde in de hals met perforatie van een halsslagader en halsader en aan steken van de linker longbovenkwab.

Het bloedsporenbeeld toonde volgens Prof. Dr. [D.] en Dr. [V.] dat de geweldpleging zich kennelijk had beperkt tot de woonkamer met twee duidelijk onderscheidbare locaties met name aan het bed en aan de deur waar het slachtoffer werd aangetroffen. Minstens één messteek diende te zijn toegebracht tussen de zetel en de salontafel waar zowel statische als dynamische bloedspatten zijn teruggevonden op de vloer en de salontafel. Vervolgens hebben de dader en het slachtoffer zich naar de deur verplaatst wat bleek uit het bebloed schoeisel en de voetafdruk. Het bloedsporenbeeld aan de deur was meer uitgesproken wat verklaard kon worden door de langere tijd van de bloeding of meer bloedende verwondingen.

Deze bevindingen ondersteunden de verklaringen van [N.V.M.] dat u nadat u de deur instampte onmiddellijk naar de woonkamer ging en het slachtoffer verraste. Minstens de eerste steek heeft u aldus toegebracht toen het slachtoffer zich ter hoogte van het zetelbed en de salontafel bevond die zich op een zeer geringe afstand van elkaar bevonden.

Behoudens twee oppervlakkige verwondingen aan de linker elleboog en de heup, vertoonde het slachtoffer geen duidelijke afweerletsels. Dit duidde eveneens op het verrassingseffect.

Uw verklaringen dat u steeds ter hoogte van de deur was gebleven, aldaar het slachtoffer had aangesproken waarna deze naar u toekwam en er een gevecht ontstond, kon op basis van de materiële bevindingen niet correct zijn. U had zich daarentegen onmiddellijk naar het zetelbed begeven en het slachtoffer op korte afstand gestoken met een steekwapen. Het slachtoffer had zich pas nadien richting de deur proberen te verplaatsen. Uit deze elementen bleek onmiskenbaar de intentie tot doden van uw slachtoffer.

U bent met een aanvalswapen naar de woning gegaan in de wetenschap dat uw vrouw een relatie had met een andere man en deze zich aldaar hoogstwaarschijnlijk zou bevinden. U gaf meermaals aan dat u jaloeers was en uitte in de weken voordien bedreigingen, verschaft u toegang tot de garage waarin zich de voor u onbekende fiets van het slachtoffer bevond en legde het foedraal met stoffen winkel in de afwasbak in de bergruimte.

Het mes maakte deel uit van een vooraf beraamd plan om de minnaar van uw vrouw te doden.

Uit al deze elementen kon wel degelijk afgeleid worden dat u het definitieve besluit had genomen om het slachtoffer te doden bij de bevestiging van uw vermoeden dat het slachtoffer zich in de woning bevond. Aan alle elementen van de voorbedachtheid werd voldaan.

U bracht het slachtoffer op een zeer gewelddadige wijze om het leven door middel van veelvuldige messteken. De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer dat volkomen verrast was en gelet op de situatie, geen schijn van kans had om de aanval te overleven. U bleek te hebben gehandeld uit frustratie, woede en jaloezie omwille van het feit dat uw echtgenote aangaf te willen scheiden en zij een relatie had met een andere man.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 24 jaar, vormt onmiskenbaar een duidelijke indicatie dat u geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid. De kans op recidive wordt door het collega van deskundigen dan wel ingeschat als matig of laag, er bestaat nog steeds een risico dat wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, u opnieuw gefrustreerd, woedend en jaloeers zou worden dat u wederom uw toevlucht tot geweld zou nemen.

Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit in 2015, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt

genomen. Op 07.11.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Roemeens/Nederlands/Spaans en Italiaans is; dat u Engels/Nederlands kan lezen en/of schrijven en dat u Spaans/Italiaans/Engels en Roemeens kan spreken en/of lezen, dat u sinds 20.08.2009 officieel in België bent; dat uw Roemeense en Belgische documenten aanwezig zijn op de griffie van de gevangenis, dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u werkte in het circus en in 2008/2009 met het circus vanuit Spanje naar België kwam; dat u op 28.06.2014 getrouwd bent met [V.M.N.R.M.], geboren op [...] woonachtig [...]; dat jullie van 2009 samen waren en geen contact meer hebben; dat u in Herentals hebt gewoond en ook 2 à 3 maanden in Vorselaar; dat u 3 kinderen heeft [A.M.], [A.L.] en [A.L.] van 8, 7 en 4 jaar oud; dat uw kinderen bij de VZW CIRIS verblijven in [...] (014/74.39.07 en 014/74 39.06 – coördinator Chris); dat uw vader [A.V.], uw moeder [A.M.] en uw zus [A.A.M.] in Roemenië wonen [...]; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een opleidingsattest en een certificaat van technicus elektriciteit behaalde in de gevangenis van Leuven-centraal en dat u de opleiding 'bakker' (van 2 jaar) wil volgen in de gevangenis van Hoogstraten zodat u als u vrij komt, met 2 opleidingsattesten, voorbereid bent om te werken, dat u heeft gewerkt via artikel 60 van het OCMW van Herentals en dat u werkzaam was via verschillende interimkantoren; dat u geen contract heeft in Roemenië maar er enkel in het zwart heeft gewerkt; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u enkel in België werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaar voor moord; dat u zeer veel spijt hebt van deze situatie; dat u uw vrouw betrapte met jullie beste vriend; dat u door jaloezie deze moord heeft gepleegd; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u 3 kinderen heeft; dat u graag een kans zou krijgen om te laten zien dat u bent veranderd in een goed mens en u veel spijt hebt van wat er is gebeurd; dat u in de toekomst een beter mens wil worden voor de mensen; dat u alleen één kans nodig heeft en dat uw kinderen ook een papa nodig hebben.

U voegde de volgende bijkomende documenten toe: een attest van gevangenschap; een aanvraag van een uittreksel van uw geboorteakte; een kopie van uw geboorteakte met beëdigde vertaling; een uittreksel van WebInterfaceNrp; een attest van uw hoofdverblijfplaats met volledige historiek d.d. 22.11.2018; een afschrift uit de registers van de burgerlijke stand d.d. 19.11.2018; een attest van hoofdverblijfplaats d.d. 08.11.2018; een attest van gezinssamenstelling d.d. 08.11.2018; twee vonnissen van de jeugdrechtbank aangaande uw zonen [M.] en [L.]; een verzoek van het agentschap jongerenwelzijn aan de jeugdrechter d.d. 14.02.2018; een schoolattest van uw zonen [L.] en [M.] d.d. 08.11.2018; een bezoekerslijst van de gevangenis van de periode 13.02.2015 tot 27.10.2018, een huurovereenkomst; een verklaring op eer van het OCMW Herentals d.d. 08.11.2018; een verklaring van een trajectbegeleider tewerkstellingsdienst ISOM d.d. 08.11.2018; een kopie van uw E-kaart, van uw Roemeense identiteitskaart, van een tewerkstellingsdienst ISOM d.d. 08.11.2018, van een omnipas25+ en van uw SIS-kaart; een tewerkstellingsattest van Randstad d.d. 20.11.2018; een tewerkstellingsattest van Actief Interim d.d. 21.11.2018; een jaaroverzicht van uw lonen bij Actief Interim – kwartaal 1/2014 – 4/2014; een deelcertificaat van de module afstandsschakelingen; een deelcertificaat van de module gecombineerde schakelingen, een deelcertificaat van de module aarding, tellerkast en verdeelbord; een deelcertificaat van de module verlichting, een bewijs van deelname aan de cursus 'vader zijn'.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Op 09.06.2010 ging u wettelijk samenwonen met [V.M.N.R.M.], geboren te [...] op [...] van Belgische nationaliteit. Op 28.06.2014 traden jullie te Herentals in het huwelijk. Jullie hebben samen 2 zonen en een dochter; [A.M.], geboren te Herentals op [2010], [A.L.], geboren te Herentals op [2011] en [A.L.], geboren te Herentals op [2014], allen van Belgische nationaliteit. Mevrouw [V.M.] komt niet op bezoek in de gevangenis. Mevrouw heeft een nieuwe relatie en uit deze relatie werden ondertussen 2 kinderen geboren, V.M.S. geboren op 08.04.2016 en V.M.S., geboren op 20.01.2018. Het gegeven dat u 3 minderjarige kinderen had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om het ernstige feit te plegen.

Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen.

Uit het vonnis van 07.12.2016 blijkt dat u en mevrouw [V.M.] elkaar leerden kennen in de zomer van 2009 en dat de relatie moeizaam verliep. Op 16.12.2014 vatte u een job aan in de kringwinkel en enkele dagen later verruilde u door de blijvende onenigheden, de echtelijke woning voor een transitwoning van

het OCMW. Op de dag van het gepleegde feit (29.01.2015) hadden jullie samen met de moeder en de stiefvader van uw echtgenote, een ontmoeting met de consulente van de jeugdrechtbank waarbij uw echtgenote aangaf uit de echt te willen scheiden. Er werd onder meer afgesproken dat u geen contact meer met haar mocht hebben. U was ontredderd en emotioneel en gaf uw huissleutel af. Uw echtgenote had een nieuwe relatie en hij zou de dag van het gepleegde feit bij haar intrek.

Uw 3 minderjarige kinderen bevonden zich in een verontrustende situatie die het noodzakelijk maakte dat een afdwingende pedagogische maatregel werd opgelegd. De Jeugdrechtbank van Antwerpen heeft bij vonnis van 06.03.2017 uw 2 minderjarige zonen, [M.] en [L.] tot 06.03.2018 toevertrouwd aan de VZW Ciris, [...], dit onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Uit het verslag d.d.14 02 2018 van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening bleek dat er nog steeds sprake was van een verontrustende situatie waardoor de maatregel op 05.03.2018 door de jeugdrechtbank te Antwerpen verlengd werd tot 05.03.2019. De jeugdrechter kan op verzoek en na onderzoek de genomen maatregel steeds intrekken, herzien, wijzigen of bevestigen. Er liggen momenteel geen elementen voor waaruit blijkt dat de maatregel opgelegd jeugdrechtbank niet langer verlengd zou worden na uw vrijstelling. Ondertussen verblijft ook uw minderjarige dochter [L.] in VZW Ciris waar zij wordt opgevolgd. Uw kinderen gaan in de weekenden en in de vakanties onder een afgesproken regeling naar hun moeder. Eén keer per maand komen de kinderen, met de begeleiding vanuit VZW Ciris, op bezoek in de gevangenis. Deze bezoeken verlopen goed. Er wordt eveneens 1 keer per week getelefoneerd.

Uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit en worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaar, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006 Ünür / Nederland, EHRM 8 januari 2009, Grant het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Uw strafeinde is pas op 23.01.2039. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen uw kinderen allang meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in Roemenië of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat u 3 kinderen van 1 jaar oud, 4 jaar oud en bijna 5 jaar oud had, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U bent in 2009 toen u 25 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 35 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal. In uw hoorrecht verklaarde u dat uw ouders en uw zus in Roemenië wonen.

Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. U verklaarde dat u reeds in het zwart in uw land van herkomst heeft gewerkt. U heeft opleidingen gevolgd in de gevangenis en u zou nog een opleiding bakker willen volgen. Deze vaardigheden zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Roemenië of daar waar u zich zal vestigen enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 44bis, §§ 1 en 4, 45, §§ 1, 2 en 4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] De Motivering van de bestreden beslissing

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

[...] De geschonden wetsbepalingen

De aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing op gebaseerd is, luiden- momenteel- als volgt:

44bis §1:

[...]

44bis §4:

[...]

45§1:

[...]

45§2:

[...]

45§4:

[...]

[...] Wijzigingen aan de Verblijfwet in 2017: "ernstige schending van de openbare orde"

De inhoud van deze artikelen zoals ze hierboven vermeld staan is er gekomen door de Wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 april 2017.

Volgens diverse persberichten had deze wet onder andere tot doel om vreemdelingen die geboren zijn in België te kunnen verwijderen van het grondgebied, en de bestaande procedures van beëindiging van verblijf efficiënter te maken.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België. De wet is er dus gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme:

"Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit." (Memorie van Toelichting, pagina 17)

De vermelding 'of andere vormen van zware criminaliteit' lijkt een kleine toevoeging, maar heeft verstrekende gevolgen. Waar het onmiddellijk duidelijk is welke vormen van gedragingen vallen onder 'terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking', is dit niet het geval voor 'andere vormen van zware criminaliteit'. Deze kleine

toevoeging lijkt de deur open te zetten voor een zeer ruime toepassing, terwijl er voorgehouden werd dat de wet nodig was ter bestrijding van terrorisme.

In casu wordt er toepassing gemaakt van artikel 44bis §1 Vw. op de situatie van verzoeker. Hij is een EU-burger die nog net geen 10 jaar verblijft in België. Bijgevolg kan zijn recht op verblijf door de nieuwe wet enkel beëindigd worden om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Deze begrippen worden in de wet niet gedefinieerd, maar de memorie van toelichting geeft op dit vlak verduidelijking. In eerste instantie werd er verduidelijkt wat er moest worden verstaan onder de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid'. Na advies van de Raad van State werd er toelichting gegeven over het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, en dit in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

“Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...]de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).”

(Memorie van Toelichting, pagina 20)

Nog volgens de memorie van toelichting houdt het begrip ernstige gevaar voor de openbare orde in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21. (Memorie van Toelichting, pagina 22)

“Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen “redenen”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd. Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 1 5 7 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).” (Memorie van Toelichting, pagina 22-23)

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof “vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt”(HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip

“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de 8 cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”.

(Memorie van Toelichting, pagina 24-25)

Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er dus gekeken worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

In het geval van verzoeker dient er voldaan te zijn aan het strengere begrip van 'een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid'. Gelet op de inbreuken die weerhouden worden in hoofde van verzoeker zal er alvast geen sprake zijn van nationale veiligheid.

[...] Toetsing aan artikel 8, lid 2 EVRM

[...] Algemeen

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
- Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

[...] Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging Volgens verzoeker is de genomen maatregel geenszins evenredig/proportioneel te noemen. Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij uiteenzet aangaande de te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verder blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat DVZ op de hoogte is van het verslag van het college van deskundigen dat werd aangesteld in het gerechtelijk onderzoek. Dit college van deskundigen bestond uit twee gerechtspsychiaters en een forensisch psycholoog. Zij hadden als opdracht om na te gaan of verzoeker de feiten gepleegd had een in staat van krankzinnigheid, en zo nee, om een inschatting te geven van het gevaar op recidive. Zij hebben verzoeker grondig onderzocht en ook kennis genomen van het strafdossier. Zij hebben een oordeel geveld kort na de feiten, en kwam tot de bevinding dat verzoeker niet leed aan een geestesstoornis. Zij kwamen ook tot de bevinding dat er sprake was een matig tot laag gevaar op recidive. Het gaat met name om een passionele moord en uit verschillende studies is al gebleken dat plegers van dergelijke feiten zelden overgaan tot het plegen van nieuwe criminele feiten. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker opnieuw criminele feiten zou plegen. Deze veroordeling is de enige veroordeling die hij heeft opgelopen. Voor het overige heeft hij op geen enkel moment gedrag gesteld waardoor hij als een ernstig gevaar voor de openbare orde kan beschouwd worden.

Bovendien zal verzoeker niet zomaar vrijgelaten worden. Hij zal eerst een rigoreuze screening moeten ondergaan vooraleer hij strafuitvoeringsmodaliteiten kan krijgen. Dit zal steeds stapsgewijs verlopen, met eerst een mogelijkheid om de gevangenis voor een dag te verlaten, dan voor een weekend. Slechts indien de reclassering volledig op punt staat en er voldoende garanties zijn dat er geen nieuwe feiten zullen gepleegd worden, zal er elektronisch toezicht toegekend worden, of een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het is een gespecialiseerde rechtbank die hierover zal moeten beslissen.

De Strafvloeringsrechtbank werd opgericht bij de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de Strafvloeringsrechtbanken (B.S. 15 juni 2006). Ze bestaat uit één rechter-voorzitter, en uit één assessor sociale reïntegratie en één assessor penitentiaire zaken. Zij heeft tot loutere bevoegdheid het oordelen over de uitvoering van een straf, en meer bepaald, vanaf wanneer een veroordeelde terug de gevangenis mag verlaten, en onder welke voorwaarden.

Deze instantie is dan ook de enige instantie die een correct oordeel kan vellen over het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou kunnen uitmaken. Wanneer de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing neemt tot beëindiging van het verblijfsrecht, en zich daarbij baseert op een eigen beoordeling van het recidivegevaar in hoofde van verzoeker, dan overschrijdt deze zijn appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing is geenszins zinnig aangezien de Strafvloeringsrechtbank bepaalde voorwaarden zal opleggen waaraan verzoeker zich dient te houden. Bij een inbreuk op deze voorwaarden wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten:

“Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de toegekende strafuitvoeringsmodaliteiten, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval bij de strafuitvoeringsrechtbank aanhanging maken in de volgende gevallen:

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de proeftermijn een wanbedrijf of een misdaad heeft gepleegd;

2° wanneer de veroordeelde een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden

3° wanneer de opgelegde bijzonder voorwaarden niet worden nageleefd;

4° wanneer de veroordeelde geen gevolg geeft aan de oproepingen van strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank, van het openbaar ministerie of, in voorkomend geval, van de justitieassistent.

5° wanneer de veroordeelde zijn adreswijziging niet doorgeeft aan het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de justitieassistent die met de begeleiding is belast;

In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.” (Art. 64 en 65 wet externe rechtspositie veroordeelden).

De bestreden beslissing is om deze redenen kennelijk onevenredig; een gespecialiseerde instantie zal moeten oordelen dat er geen gevaar is voor de maatschappij indien verzoeker wordt vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden. Het opleggen van deze voorwaarden (eerst elektronisch toezicht) volstaat dus ter vrijwaring van het belang van de staat tegen het potentieel gevaar van verzoeker. Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, in samenlezing met het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker.

[...] Toetsing aan de Boultif-criteria

-De aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf

Het wordt niet betwist dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het betreft evenwel het enige misdrijf dat verzoeker gepleegd heeft. Het loutere feit dat het een ernstig misdrijf was, betekent niet dat hieruit blijkt dat verzoeker een actueel en werkelijke ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals hoger aangehaald was het college van deskundigen van mening dat verzoeker slechts een matig tot laag risico op recidive oplevert.

Een lagere categorie is niet mogelijk.

-De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt

Verzoeker is in het land sinds 2009. Hij had zijn geboorteland echter al jaren daarvoor verlaten om werk te gaan zoeken in Italië.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België.

-De tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode

Verzoeker pleegde de feiten op 29.01.2019 en verblijft sindsdien in de gevangenis. Eerst in Turnhout en nu in Leuven-Centraal.

Er wordt aangevoerd dat de periode na de veroordeling en tot het nemen van een beslissing tot beëindiging verblijf niet in aanmerking wordt genomen, als betrokkene in die periode steeds in de gevangenis heeft verbleven. Dit is in casu ook het geval voor verzoeker. Hij werd gearresteerd in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar deze feiten.

Verzoeker is echter van mening dat wel degelijk rekening kan gehouden worden met de periode die is verstreken sinds het plegen van de feiten, indien uit zijn gedrag blijkt dat er een effectieve verbetering merkbaar is waardoor het risico op recidive beperkt wordt.

Hiervoor wordt nogmaals verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet in verband met de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank. Uit de doorgedreven analyse van de persoonlijkheid van verzoeker, zijn gedrag in de gevangenis, zijn familiale context, en zijn vooruitzichten op een deugdelijke reclasering, valt af te leiden dat er voldoende garanties zullen zijn dat verzoeker geen ernstige bedreiging zal vormen voor de openbare orde wanneer hij in vrijheid wordt gesteld.

De reden waarom de duur van de hechtenis niet mee zou in rekening kunnen gebracht worden bij het bepalen van de periode tussen het plegen van de feiten en de beslissing tot beëindigen van verblijf, kan ook niet zomaar gevolgd worden. Dit zou zijn omdat er tijdens de hechtenis geen nieuwe feiten kunnen gepleegd worden, en deze periode dan ook niet kan meetellen. Spijtig genoeg is de realiteit echter dat er wel degelijk talrijke veroordelingen worden uitgesproken voor feiten gepleegd in de gevangenis, of tijdens uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven. Dit is voornamelijk zo bij personen die veroordeeld werden voor het gebruik of verhandelen van drugs, en die dit gewoon voortzetten tijdens hun verblijf in de gevangenis. Bij verzoeker is dit echter geenszins het geval geweest. Verzoeker kende een positief detentieverloop en bekleedde als gedetineerde een vertrouwensfunctie in de gevangenis.

Verzoeker heeft zich steeds willen bewijzen, en heeft dankbaar gebruik gemaakt van de begeleiding in de gevangenis. Hij heeft zich steeds ingezet om zijn reclasering zo goed mogelijk in orde te brengen. Hij heeft al een opleiding elektriciteit met succes gevolgd, en wil graag de tweejarige opleiding 'bakkerij' volgen. Ook volgde hij al verschillende persoonlijkheids cursussen in de gevangenis, waaronder 'Vader

zijn'. Dit toont aan dat verzoeker al het mogelijke doet om zijn reïntegratie in de maatschappij zo vlot mogelijk te laten verlopen.

Ten overvloede wordt nogmaals verwezen naar de resultaten van de risicotaxatie van het college van deskundigen. Hieruit blijkt duidelijk dat er geen gevaar is voor de openbare orde. In die gegeven omstandigheden is het niet proportioneel om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker, als er ook minder ingrijpende maatregelen kunnen genomen worden om het potentieel gevaar voor de openbare orde uit te sluiten. Er is alleszins geen sprake van een ernstige bedreiging van de openbare orde.

-De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Verzoeker heeft de Roemeense nationaliteit. Zijn drie kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit.

-De gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Verzoeker is op 28.06.2014 gehuwd met [N.V.M.]. Momenteel zijn zij nog steeds gehuwd, maar is er geen relatie meer sinds de dag van de feiten.

-De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam

Niet van toepassing.

-De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd

Dit criterium is één van de belangrijkste. Uit de Europese rechtspraak blijkt dat indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, het Hof van Justitie bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44).

Verzoeker heeft drie minderjarige Belgische kinderen:

– [M.], geboren op [2010], dus bijna negen jaar.

– [L.], geboren op [2011], dus zeven jaar

– [L.], geboren op [2014], dus vier jaar.

Net voor het plegen van de criminele feiten werd er beslist dat verzoeker een tijdje in een transit-woning van het OCMW zou gaan wonen. Het gezin werd al langer begeleid door verschillende instanties, voornamelijk omdat de moeder amper iets deed in het huishouden en niet in staat was om voor haar kinderen te zorgen. Zelfs nadat verzoeker verhuisd was naar de transit-woning, was hij bijna dagelijks bij zijn gezin, net omdat de moeder het niet alleen aankon. De dag van de feiten kondigde [V.M.] aan dat zij de relatie wenste te beëindigen. Het was de bedoeling dat de kinderen minstens evenveel tijd zouden doorbrengen bij verzoeker, als bij de moeder. Uit alle verslagen van de hulpverlenende instellingen bleek dat verzoeker zijn taken als vader naar behoren opnam.

Ten gevolge van de feiten die verzoeker pleegde werden de twee oudste kinderen geplaatst in een instelling. De moeder kon niet instaan voor de zorg van drie kinderen. De jongste mocht in eerste instantie bij de moeder blijven, maar deze werd later ook geplaatst in dezelfde instelling als haar broers. Inmiddels heeft [V.M.] nog twee kinderen gekregen bij haar nieuwe partner. Deze zijn voorlopig nog niet geplaatst. Uit het vonnis van de jeugdrechtbank dat verzoeker bezorgde aan DVZ, blijkt evenwel dat [V.M.] nog steeds niet in staat is om voor de kinderen te zorgen.

Het is net om deze reden dat verzoeker in België wenst te blijven. Hij wil blijven toezicht uitoefenen op de situatie van zijn kinderen. Hij krijgt nu minstens één keer per maand kinderbezoek en belt minstens één keer per week met hen. De lage frequentie is te wijten aan de moeizame verbinding tussen de instelling en de gevangenis van Leuven. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend om naar een gevangenis in de buurt van de instelling overgeplaatst te worden. In dat geval zal hij meer bezoek kunnen ontvangen van zijn kinderen.

Gelet op de problematische opvoedingssituatie bij moeder thuis, wil verzoeker op termijn de kinderen zelf kunnen opvangen. Dit zal ten vroegste binnen vier jaar kunnen zijn. Op dat ogenblik is de jongste 8 jaar en de oudste 13 jaar oud. Aangezien de toestand bij moeder niet verbeterd is de voorbije vier jaar, valt er niet te verwachten dat dit de komende vier jaar wel het geval zal zijn. Verzoeker vindt het van cruciaal belang dat de kinderen een vaderfiguur kunnen behouden, naar wie ze binnen afzienbare termijn kunnen terugkeren.

Het is allerminst in het belang van de kinderen dat hun vader zou worden uitgewezen uit België.

Het Hof van Justitie benadrukt in haar rechtspraak dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging

vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

De verwijdering van verzoeker zou het uitoefenen van het bezoeksrecht met zijn kinderen onmogelijk maken en aldus kan het gezinsleven tussen vader en kinderen niet verder gezet worden (EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, Rev.dr.étr. 1988, 205)

-De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt

Niet van toepassing.

-De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft bijna 10 jaar in België. Uit het gerechtelijk onderzoek is naar voren gekomen dat hij zijn sociaal leven in België heeft uitgebouwd. De jaren daarvoor verbleef hij ook niet in zijn land van geboorte, maar wel in Italië en in Spanje. Hij verliet Roemenië toen hij net meerderjarig was om werk te gaan zoeken in het buitenland.

Dankzij de begeleiding in de gevangenis heeft hij nu een deugdelijk reclasseringstraject uitgewerkt, waarbij hij onmiddellijk kan starten met een opleiding/ tewerkstelling.

In het land van herkomst wonen nog de ouders van verzoeker en 1 zus. Hij heeft nog telefonisch contact met hen.

[...] Besluit toetsing art. 8 EVRM

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M. In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard ook verzoekers relatie met zijn drie kinderen. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zijn kinderen, mag onder meer genoegzaam blijken uit de gevangenisbezoeken die zijn gezin hem brengt.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men gelet op het hierboven uiteengezette, bezwaarlijk hoog houden. Zulks blijkt o.m. uit de hierboven uitgevoerde toetsing van de bestreden beslissing aan de zgn. Boultifcriteria. Zo is het voor verzoeker onmogelijk een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden met de invloed van de procedure van de Strafvuotoeringsrechtbank en voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer men een strafvuotoeringsmodaliteit kan verkrijgen. Deze voorwaarden zijn er net op gericht om te voorkomen dat er een schending zou zijn van de openbare orde, en hebben tot doel om de gedetineerde te resocialiseren. Belangrijkste middel hierbij is het versterken van de familiale banden, zodat er steeds een opvangnetwerk is.

Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvuotoeringsrechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM."

3. Onderzoek van het beroep

A. Juridisch kader

3.1. De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Er moet ook worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens

waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

A.1. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017)

3.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet. Via artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet gelden de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet eveneens voor familieleden van Belgen.

Waar verzoeker stelt dat door de *“kleine toevoeging”* van *“zware criminaliteit”* de deur wordt opengezet voor een zeer ruime toepassing van sommige bepalingen van de Vreemdelingenwet, bekritiseert hij in wezen de proportionaliteit dan wel opportuniteit van de wetswijziging van 24 februari 2017. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Bovendien blijkt uit hetgeen voorafgaat dat deze wetswijziging een ruimer doel beoogt dan enkel terrorismebestrijding.

3.3. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidde bij het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3 [...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

A.2. Uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

3.4. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale

veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige versterking van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

3.6. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het

verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister (of zijn gemachtigde) toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de minister (of zijn gemachtigde), om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De minister (of zijn gemachtigde) moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.7. Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in artikelen 43 en 44bis van dezelfde wet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bij een beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de minister (of zijn gemachtigde) overweegt een verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet garandeert derhalve dat de grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

A.3. Artikel 8 van het EVRM

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

3.9. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in de voorliggende zaak, heeft het EHRM een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze wordt uitgewezen, met name de vraag of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.10. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

3.11. Specifiek wat het negende Boultif/Üner criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.12. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

B. Individuele beoordeling

3.13. In casu maakte de gemachtigde van de bevoegde minister een einde aan verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet zoals het op dat ogenblik gold. Voor de toepassing van deze wetsbepaling volstaan gewone “*redenen van openbare orde*”.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn verblijfsrecht enkel om “*ernstige redenen van openbare orde*” kon worden beëindigd, dit op basis van § 2 van deze wetsbepaling, moet worden opgemerkt dat deze laatste wetsbepaling enkel toepassing vindt in de situatie waarin de burger van de Unie of zijn familielid krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet een duurzaam verblijfsrecht geniet. In casu blijkt niet dat dit het geval is. Verzoeker geeft zulks ook niet aan.

Het gegeven dat verzoeker feitelijk bijna 10 jaar in België zou verblijven, waarvan het grootste gedeelte gedekt door een verblijfsrecht, maakt nog niet dat hij ook een duurzaam verblijfsrecht geniet. Het voordeel van een duurzaam verblijfsrecht, dat impliceert dat de bevoegde administratieve overheid moet nagaan of aan de hiervoor gestelde wettelijke voorwaarden is voldaan, vereist dat de betrokkene hiervoor voorafgaandelijk de administratieve overheid heeft gevat. Zolang de betrokkene geen aanvraag voor een duurzaam verblijfsrecht overeenkomstig de artikelen 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet indiende, en zolang de overheid dus ook niet is kunnen nagaan of de wettelijke voorwaarden hiervoor zijn vervuld, kan hij niet worden beschouwd als persoon met een duurzaam verblijfsrecht (RvS 22 februari 2019, nr. 243.788). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België een aanvraag voor een duurzaam verblijfsrecht indiende.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat een duurzaam verblijfsrecht als Unieburger of familielid van een Unieburger een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie vereist. In de gevangenis doorgebrachte perioden, zoals in de voorliggende zaak het geval is, (kunnen) leiden tot een onderbreking van het verblijf (HvJ 17 april 2018, C-316/16 en C-424/16; HvJ 16 januari 2014, C-378/12).

Verzoeker overtuigt dus niet dat in zijn situatie toepassing diende te worden gemaakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet of “*ernstige redenen van openbare orde*” voorhanden dienden te zijn om zijn verblijfsrecht te kunnen beëindigen.

3.14. Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder is nagegaan of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft een kenbare beoordeling gemaakt van het persoonlijke gedrag van verzoeker.

Verweerder gaat heel concreet in op de specifieke omstandigheden en persoonlijke gedragingen van verzoeker die tot zijn strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, dit aan de hand van wat werd gesteld in het strafvonnis van 7 december 2016. Hierbij wordt stilgestaan bij de intentie die verzoeker had om de nieuwe partner van zijn (ex-)echtgenote te doden en de voorbedachtheid waarmee dit gebeurde. Er wordt ingegaan op de aard en bijzondere ernst van de gepleegde strafbare feiten en het dramatische gevolg hiervan, waarbij wordt benadrukt dat verzoeker op zeer gewelddadige wijze en door middel van veelvuldige messteken zijn slachtoffer vermoordde. Het slachtoffer werd volkomen verrast en maakte geen schijn van kans om de aanval te overleven.

De bijzondere ernst van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte, staat niet ter discussie. Deze maken een werkelijke en ernstige bedreiging uit voor de openbare orde en kunnen rechtvaardigen dat met toepassing van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. De opgelegde gevangenisstraf van 24 jaar weerspiegelt de bijzondere ernst van de gepleegde feiten.

Verweerder heeft daarnaast ook concreet onderzocht of de bedreiging die van verzoeker uitgaat voor de openbare orde nog een voldoende actueel karakter heeft. Verweerder was van oordeel dat de bijzondere ernst en de aard van het gepleegde feit, de koelbloedigheid waarmee het is gepleegd, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan verzoeker blijk gaf, toelaat om ook het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde aan te tonen. Verweerder stelde hierbij vast dat uit het gepleegde feit blijkt dat verzoeker niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Hij sprak van een gruwelijk, maatschappelijk ontoelaatbaar feit. Verzoekers persoonlijke gedragingen vormen volgens

verweerder een rechtstreeks bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Verweerder wees ook op de strafmaat van 24 jaar gevangenisstraf, die volgens hem een duidelijke indicatie is van het gegeven dat verzoeker geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en blijkt geeft van een gevaarlijke ingesteldheid. Verweerder hield bij zijn beoordeling rekening met het gegeven dat het college van deskundigen de kans op recidive als matig tot laag inschatte, maar was van oordeel dat er – rekening houdende met de voorgaande overwegingen – wel degelijk nog steeds een risico bestaat dat verzoeker wanneer hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt, uit frustratie, woede en jaloezie, opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot geweld.

Verzoeker betwist dat er actueel nog kan worden gesproken over een ernstige en werkelijke bedreiging voor de openbare orde. Hij wijst op het verslag van het college van deskundigen dat werd aangesteld tijdens het strafrechtelijk onderzoek en dat bestond uit twee gerechtspsychiaters en een forensisch psycholoog. Dit college kwam, zo stelt hij, kort na de feiten tot de conclusie dat hij niet leed aan een geestesstoornis en dat er sprake was van een matig tot laag gevaar op recidive. Verzoeker benadrukt dat het ging om een passionele moord en uit verschillende studies blijkt dat plegers van dergelijke feiten zelden overgaan tot het plegen van nieuwe criminele feiten. Hij stelt dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij opnieuw criminele feiten zal plegen.

Verweerder hield evenwel uitdrukkelijk rekening met dit oordeel van het college van deskundigen. Hij heeft concreet geduid waarom hij ondanks dit gegeven nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde aanvaardt dat rechtvaardigt dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Zoals reeds werd aangegeven, wees verweerder op de bijzondere ernst en de aard van het gepleegde feit, waaronder het gebruik van extreem geweld, de koelbloedigheid waarmee het is gepleegd, de zeer zware gevangenisstraf die nodig werd geacht en die voor hem een bevestiging vormt van een gevaarlijke ingesteldheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan verzoeker blijkt gaf. Verweerder was in deze omstandigheden van mening dat er wel degelijk nog steeds een risico bestaat dat verzoeker wanneer hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt, uit frustratie, woede en jaloezie, opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot geweld. Verweerder heeft aldus op weloverwogen wijze toegelicht waarom hij, ondanks het oordeel van het college van deskundigen, nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde aanneemt. Hij wordt in zijn verschillende vaststellingen niet tegengesproken door verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker benadrukt dat het ging om een passionele moord en uit verschillende studies zou blijken dat plegers van dergelijke feiten zelden overgaan tot het plegen van nieuwe criminele feiten. Nergens wordt evenwel een concrete studie vermeld of ingegaan op concrete vaststellingen in een bepaalde studie. Door louter te wijzen op het gegeven dat er sprake was van een passionele moord weerlegt verzoeker ook nog niet het motief dat hij, rekening houdende met de concrete vaststellingen die omtrent zijn persoonlijke gedragingen zijn gedaan, wanneer hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt, uit frustratie, woede en jaloezie, opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot geweld. Verzoeker duidt niet concreet waarom dit risico niet langer voorhanden zou zijn, zoals hij voorhoudt.

Uit het strafvonnis blijkt ook dat het college van deskundigen wees op *“narcistische oftewel egocentrische persoonlijkheidskenmerken”* en *“een groot en overgewaardeerd zelfbeeld”*, hetgeen verzoeker gevoelig maakt voor *“elke vorm van reële en vermeende narcistische krenking”*. Volgens het college vertoont verzoeker *“onderhuids zeer weinig interne relationele en emotionele dynamiek”* en handelt en reageert hij verhoogd impulsief. Het college stelt dat de *“verlaagde frustratietolerantie [...] hierbij een bijkomend drempelverlagend effect [kan] hebben waardoor de kans op een agressieve impulsdoorbraak toeneemt”*. De inschatting die verweerder maakte van verzoekers persoonlijkheid, en die volgens hem maakt dat er een voldoende reëel risico bestaat dat verzoeker overnieuw zal overgaan tot geweld indien hij opnieuw in een situatie terechtkomt waarin gevoelens van frustratie, woede en jaloezie de bovenhand nemen, vindt dus ook een zekere steun in de vaststellingen van het college. Rekening houdende met deze vaststellingen van het college van deskundigen blijkt geenszins dat dit college, door de kans op recidive in te schatten als matig tot laag, het risico op recidive als verwaarloosbaar zou hebben ingeschat.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet op het standpunt kon stellen dat verzoeker actueel nog steeds een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het gegeven dat er slechts sprake is van één misdrijf maakt, net gelet op het bijzonder ernstig en zwaarwichtig karakter van dit misdrijf en de door het bestuur hierbij gedane vaststellingen, de beoordeling ook nog niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn vrijlating stapsgewijze zal gebeuren, met een rigoureuze screening en onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank (SURB). Hij is de mening toegedaan dat enkel deze rechtbank een oordeel kan vellen over het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat hij zou kunnen vormen.

De Raad benadrukt dat de SURB geen uitspraak mag doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in België. Dit is het prerogatief van de bevoegde minister (of zijn gemachtigde). De SURB spreekt zich enkel uit over de vraag of aan iemand die is veroordeeld tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend. Zoals reeds vermeld, is de minister (of zijn gemachtigde) in het kader van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet geheel bevoegd om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt de minister (of zijn gemachtigde) over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Er blijkt nergens uit dat de minister (of zijn gemachtigde) daarbij volledig is gebonden door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject, noch blijkt dat hij verplicht is om advies te vragen aan experts inzake strafuitvoering. Het enkele gegeven dat de minister (of zijn gemachtigde) deze eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt de bestreden beslissing in geen geval kennelijk onredelijk of disproportioneel.

In dit verband moet in de voorliggende zaak bovendien worden benadrukt dat, zoals verzoeker zelf ook aangeeft, hij pas over enkele jaren in aanmerking komt voor een voorlopige of vervroegde invrijheidsstelling en actueel geen sprake is van een procedure voor de SURB.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij in de periode van vier jaar tussen het plegen van de moord op 29 januari 2015 en het nemen van de bestreden beslissing, periode die hij doorbracht in de gevangenis, blijk heeft gegeven van een effectieve verbetering in zijn gedrag die maakt dat het risico op recidive wordt beperkt.

Door hierbij te stellen dat de SURB erop zal toezien dat hij op het ogenblik van zijn (voorlopige) invrijheidsstelling geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, toont hij zulks evenwel nog niet aan. Verzoeker geeft zelf aan dat hij actueel nog niet in aanmerking komt voor een voorlopige invrijheidsstelling. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte of kennelijke onredelijke beoordeling maakte omtrent het gevaar voor de openbare orde dat van hem uitgaat.

Verzoeker wijst vervolgens opnieuw op de beoordeling door het college van deskundigen tijdens zijn strafproces. Verzoeker legt dit stuk als dusdanig niet voor, zodat de Raad zich enkel kan steunen op de passages zoals deze in het strafvonnis zijn aangehaald. Hieruit blijkt dat het college van deskundigen bij zijn analyse wel degelijk een aantal aspecten naar voor bracht met betrekking tot verzoekers persoonlijkheid die maken dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat het risico blijft dat verzoeker in een gelijkaardige situatie, uit frustratie, woede of jaloezie, opnieuw overgaat tot ernstige gewelddaden.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn gedrag in de gevangenis. Hij stelt een positief detentieverloop te hebben gekend en als gedetineerde een vertrouwensfunctie te bekleden in de gevangenis. Hij stelt ook dankbaar gebruik te hebben gemaakt van de begeleiding in de gevangenis en zich steeds te hebben ingezet om zijn reclassering zo goed mogelijk in orde te brengen. Hij wijst erop met succes een opleiding elektriciteit te hebben gevolgd en graag de opleiding bakker te willen volgen. Hij heeft ook de persoonlijkheidskursus 'vader zijn' gevolgd.

Het enkele gegeven dat verzoeker zijn verblijf in de gevangenis nuttig wil maken door het volgen van opleidingen of cursussen en zijn gedrag aldaar positief zou zijn, volstaat nog niet om het door verweerder vastgestelde actuele gevaar voor de openbare orde onderuit te halen. Nergens ligt een concreet bewijs voor dat verzoeker met succes heeft gewerkt aan het omgaan met gevoelens van frustratie, woede en jaloezie. Uit de voorliggende stukken blijkt ook onvoldoende dat verzoeker oprecht spijt heeft van de door hem gepleegde feiten. Met dit alles haalt verzoeker het motief nog niet onderuit dat er nog steeds een risico bestaat dat hij in een gelijkaardige situatie, uit frustratie, woede of jaloezie, opnieuw overgaat tot ernstige gewelddaden.

Een algemene verwijzing naar zijn familiale situatie is evenmin van aard de motivering in de bestreden beslissing omtrent het gevaar voor de openbare orde onderuit te halen. Verweerder merkt in dit verband correct op dat verzoekers vaderschap over drie kinderen hem niet heeft tegengehouden over te gaan tot moord. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor waarom zijn gezinssituatie actueel wel het gevaar voor de openbare orde zou wegnemen.

In de voorliggende omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten en zijn gedrag in die periode van die aard zijn dat deze maken dat het actueel karakter van de vastgestelde redenen van openbare orde niet langer in redelijkheid kan worden aangenomen.

In het licht van de voorgaande bespreking stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op deugdelijke en omstandige wijze wordt toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde van de minister licht daarbij afdoende toe dat er voldoende ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging ter bescherming van de openbare orde de bestreden beslissing rechtvaardigt (noodzakelijkheid). De motieven van de bestreden beslissing zijn het resultaat van een individueel onderzoek waarbij alle objectieve en relevante gegevens alsook de specifieke omstandigheden, zoals zij blijken uit het administratief dossier, in acht zijn genomen. Het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling blijkt verder niet. Verzoeker maakt, door aan te geven dat verweerder zich diende te onthouden van het uitoefenen van zijn eigen appreciatiebevoegdheid en de beoordeling over het gevaar dat hij nog vormt voor de openbare orde diende over te laten aan de SURB, ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, genomen op een ogenblik dat verzoeker zelfs nog niet in aanmerking kwam voor enige strafuitvoeringsmodaliteit, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde, of er in zijn geval "*minder ingrijpende maatregelen*" konden of dienden te worden genomen.

3.15. Verzoeker is verder van mening dat in de bestreden beslissing een disproportionele afweging wordt gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM tussen de redenen van openbare orde en zijn persoonlijke en gezinsbelangen op het Belgische grondgebied.

3.16. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn drie minderjarige kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci/Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.17. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.18. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat het bestuur een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging waarbij het privé- en gezinsleven wordt afgewogen tegen het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat blijkt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Aan de hand van de zogenaamde Boultif/Üner-criteria onderzoekt de Raad of de gemachtigde van de minister, met betrekking tot verzoekers privé- en gezinsleven, een correcte, zorgvuldige en redelijke/proportionele beoordeling heeft doorgevoerd.

3.19. De redenen van openbare orde

Criteria (1) en (3): de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker in die periode

Er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die de genomen maatregel kan rechtvaardigen en dat verzoeker niet overtuigt dat het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten en zijn gedrag in die periode van die aard zijn dat deze maken dat het actueel karakter van de vastgestelde redenen van openbare orde niet langer blijkt. Er wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent, waarbij alle in dit verband spelende omstandigheden en opgeworpen argumenten reeds in rekening zijn gebracht.

3.20. Onderzoek in het licht van verzoekers gezinsleven

- Criterium (4): de nationaliteit van alle betrokkenen

Zoals dit ook duidelijk tot uiting komt in de bestreden beslissing heeft verzoeker de Roemeense nationaliteit en hebben zijn drie minderjarige kinderen de Belgische nationaliteit.

- Criteria (5) en (7): de gezinssituatie en de vraag of er kinderen betrokken zijn en zo ja hun leeftijd

Verzoeker erkent, in navolging van de bestreden beslissing, dat er niet langer sprake is van een gezinsleven met zijn ex-echtgenote en de moeder van zijn kinderen. Er bestaat daarnaast geen discussie over dat verzoeker wel een effectief gezinsleven heeft met zijn drie minderjarige kinderen. Deze zijn geboren op respectievelijk 22 augustus 2014, 12 juli 2011 en 24 mei 2010. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren deze kinderen dus 4, 7 en 8 jaar oud. Verzoeker heeft wekelijks telefonisch contact met zijn kinderen en deze kinderen komen hem één keer per maand bezoeken in de gevangenis, onder begeleiding van de vzw Ciris. Deze elementen zijn opgenomen in de bestreden beslissing en zijn in rekening gebracht.

- Criteria (6) en (8): de vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband en de vraag naar de ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden indien zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen

Verzoeker erkent dat deze criteria in zijn situatie geen toepassing vinden, nu hij in België geen partner heeft.

- Criterium (9): het hoger belang en welzijn van de kinderen

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat een belangenafweging werd gemaakt in het licht van verzoekers gezinsleven met zijn drie minderjarige kinderen. Zo kan hierin worden gelezen:

“Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Op 09.06.2010 ging u wettelijk samenwonen met [V.M.N.R.M.], geboren te [...] op [...] van Belgische nationaliteit. Op 28.06.2014 traden jullie te Herentals in het huwelijk. Jullie hebben samen 2 zonen en een dochter; [A.M.], geboren te Herentals op [2010], [A.L.], geboren te Herentals op [2011] en [A.L.], geboren te Herentals op [2014], allen van Belgische nationaliteit. Mevrouw [V.M.] komt niet op bezoek in de gevangenis. Mevrouw heeft een nieuwe relatie en uit deze relatie werden ondertussen 2 kinderen geboren, V.M.S. geboren op 08.04.2016 en V.M.S., geboren op 20.01.2018. Het gegeven dat u 3 minderjarige kinderen had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om het ernstige feit te plegen.

Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen.

Uit het vonnis van 07.12.2016 blijkt dat u en mevrouw [V.M.] elkaar leerden kennen in de zomer van 2009 en dat de relatie moeizaam verliep. Op 16.12.2014 vatte u een job aan in de kringwinkel en enkele dagen later verruilde u door de blijvende onenigheden, de echtelijke woning voor een transitwoning van

het OCMW. Op de dag van het gepleegde feit (29.01.2015) hadden jullie samen met de moeder en de stiefvader van uw echtgenote, een ontmoeting met de consulente van de jeugdrechtbank waarbij uw echtgenote aangaf uit de echt te willen scheiden. Er werd onder meer afgesproken dat u geen contact meer met haar mocht hebben. U was ontredderd en emotioneel en gaf uw huissleutel af. Uw echtgenote had een nieuwe relatie en hij zou de dag van het gepleegde feit bij haar intrek.

Uw 3 minderjarige kinderen bevonden zich in een verontrustende situatie die het noodzakelijk maakte dat een afdwingende pedagogische maatregel werd opgelegd. De Jeugdrechtbank van Antwerpen heeft bij vonnis van 06.03.2017 uw 2 minderjarige zonen, [M.] en [L.] tot 06.03.2018 toevertrouwd aan de VZW Ciris, [...], dit onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Uit het verslag d.d.14 02 2018 van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening bleek dat er nog steeds sprake was van een verontrustende situatie waardoor de maatregel op 05.03.2018 door de jeugdrechtbank te Antwerpen verlengd werd tot 05.03.2019. De jeugdrechter kan op verzoek en na onderzoek de genomen maatregel steeds intrekken, herzien, wijzigen of bevestigen. Er liggen momenteel geen elementen voor waaruit blijkt dat de maatregel opgelegd jeugdrechtbank niet langer verlengd zou worden na uw vrijstelling. Ondertussen verblijft ook uw minderjarige dochter [L.] in VZW Ciris waar zij wordt opgevolgd. Uw kinderen gaan in de weekenden en in de vakanties onder een afgesproken regeling naar hun moeder. Eén keer per maand komen de kinderen, met de begeleiding vanuit VZW Ciris, op bezoek in de gevangenis. Deze bezoeken verlopen goed. Er wordt eveneens 1 keer per week getelefoneerd.

Uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit en worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaar, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006 Ünür / Nederland, EHRM 8 januari 2009, Grant het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Uw strafeinde is pas op 23.01.2039. Indien u de volledige duur van uw straf zou moeten uitzitten zullen uw kinderen allang meerderjarig zijn bij uw vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om u in Roemenië of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat u 3 kinderen van 1 jaar oud, 4 jaar oud en bijna 5 jaar oud had, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat de situatie van de minderjarige kinderen erin bestaat dat deze alle drie door de jeugdrechter, omwille van de verontrustende situatie waarin deze zich bevinden, zijn toegewezen aan de vzw Ciris. In de weekenden en vakanties gaan zij onder een afgesproken regeling

naar hun moeder. Eén keer per maand komen zij verzoeker bezoeken in de gevangenis en verzoeker heeft wekelijks telefonisch contact met hen. Dit alles wordt niet betwist. Deze situatie is het gevolg van verzoekers gevangenschap en het gegeven dat de moeder onvoldoende structuur kan bieden aan de kinderen.

Verzoeker geeft aan dat hij binnen “*afzienbare tijd*” de kinderen zelf graag zou willen opvangen, maar de vaststelling dringt zich op dat dit in de eerste plaats afhankelijk is van de toekomstige, thans ongekende beslissingen van de SURB en de jeugdrechter. Verzoeker erkent dat hij de komende jaren nog in de gevangenis zal moeten doorbrengen en het is momenteel geenszins zeker dat verzoeker, op het ogenblik dat hij vrijkomt, zelf de kinderen zal kunnen opvangen. De beoordeling van verweerder dat er momenteel geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de door de jeugdrechtbank opgelegde maatregelen niet langer zouden worden verlengd na verzoekers eventuele invrijheidstelling, komt niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker geeft zelf ook aan dat, al voor het plegen van de moord, er werd beslist dat hij elders zou gaan wonen en het gezin reeds diende te worden begeleid door verschillende instanties. Verzoeker stelt dat dit voornamelijk kwam omdat de moeder van de kinderen amper iets deed in het huishouden en zij niet in staat was om voor de kinderen te zorgen, maar ook voor verzoeker was het dan blijkbaar moeilijk om zelf deze zaken volledig op zich te nemen. Al wordt het hierbij niet betwist dat verzoeker verantwoordelijkheid opneemt voor zijn kinderen, zoals kan worden gelezen in het strafvonnis.

Van zodra na een eventuele invrijheidstelling van verzoeker door de jeugdrechter – die hierbij rekening zal houden met de belangen van de kinderen – wordt beslist dat de kinderen worden toegewezen aan verzoeker, kan hij op deze grond aan het bestuur ook steeds opnieuw vragen om een nieuwe toelating tot verblijf.

Het is in de actuele situatie onduidelijk wanneer verzoeker zal vrijkomen en wat op dat ogenblik de leeftijd van zijn kinderen en de concrete gezinssituatie zal zijn. Zo stelt verweerder ook correct vast dat verzoekers strafeinde pas is voorzien voor januari 2039 en dat indien verzoeker zijn volledige straf uitzit zijn kinderen reeds meerderjarig zullen zijn. Er blijkt niet dat verweerder in zijn beslissing reeds vooruit kon of diende te lopen op toekomstige ontwikkelingen die thans nog onzeker en/of onduidelijk zijn.

Zoals verweerder verder stelt, kunnen de kinderen in België blijven. Er moet ook wordt benadrukt dat de bestreden beslissing enkel een beëindiging van het verblijfsrecht inhoudt. Deze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. In de huidige omstandigheden dient verzoeker zijn verdere gevangenisstraf in België uit te zitten. De bestreden beslissing zelf houdt in deze situatie wezenlijk geen grote wijziging in voor hoe het gezinsleven momenteel wordt beleefd. Verzoeker dient in alle gevallen zijn gevangenisstraf te ondergaan en kan hierbij, net zoals in het verleden, wekelijks telefonisch contact hebben met zijn kinderen en deze kunnen hem op regelmatige tijdstippen komen bezoeken in de gevangenis. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, vanuit de gevangenis, in de mate van het mogelijke toezicht te blijven uitoefenen op de situatie van zijn kinderen. Er blijkt evenmin dat de bestreden beslissing verhindert dat verzoeker kan worden overgeplaatst naar een gevangenis in België dicht bij de verblijfplaats van zijn kinderen, zodat zij mogelijk vaker op bezoek kunnen komen. In deze omstandigheden maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn kinderen een vaderfiguur in hun leven zouden verliezen.

Waar verzoeker stelt dat het niet in het belang is van zijn kinderen dat hij wordt uitgewezen uit België, wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en hiermee niet gepaard gaat. Van zodra in de toekomst mogelijk alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgereikt aan verzoeker, waardoor hij uit België dreigt te worden verwijderd – hetgeen actueel geenszins het geval is –, behoudt hij alle beroepsmogelijkheden om in rechte tegen dit bevel op te komen. Bij de eventuele afgifte van een toekomstig bevel om het grondgebied te verlaten zal verweerder ook een actuele beoordeling moeten maken inzake verzoekers gezinssituatie met zijn kinderen.

Er wordt nog opgemerkt dat de hoedanigheid van burger van de Unie van zowel verzoeker als zijn kinderen net maakt dat zij in beginsel vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie, hetgeen regelmatige bezoeken mogelijk maakt.

In de voorliggende situatie, waar er geen sprake van is dat de kinderen zich samen met verzoeker zouden moeten vestigen in diens herkomstland Roemenië, blijkt niet dat de bestreden beslissing zelf reeds ingrijpende gevolgen inhoudt voor het hoger belang en het welzijn van de kinderen. In het

verlengde van deze vaststelling is het evenmin aangetoond dat, alle omstandigheden in acht genomen, er sprake is van een onredelijke en onevenwichtige afweging tussen het hoger belang en het welzijn van de betrokken kinderen en de redenen van openbare orde die in hoofde van verzoeker spelen.

3.21. Onderzoek in het licht van verzoekers privéleven

Criteria (2) en (10): de duur van het verblijf in het gastland en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met het gastland en met zijn land van herkomst

Het is niet betwist dat verzoeker in 2009, op vijftienvijftigjarige leeftijd, naar België is gekomen. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan welke banden verzoeker tijdens dit verblijf heeft opgebouwd met dit land alsook welke banden hij nog heeft met zijn land van herkomst en dat hij deze elementen van een privéleven heeft afgewogen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde.

Verzoeker stelt duurzaam lokaal verankerd te zijn in België, maar verduidelijkt niet waaruit zulks dan precies moet blijken. Verweerder heeft er bij zijn beoordeling ook rekening mee gehouden dat verzoeker in België een bepaald sociaal leven heeft opgebouwd, maar vastgesteld dat – ondanks het verblijf van ongeveer 10 jaar in dit land – bijzondere banden met dit land die een normale binding overstijgen niet of onvoldoende blijken. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling steunt op incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Hierbij kon verweerder ook stellen dat de beëindiging van het verblijf nog niet maakt dat verzoeker niet langer in contact kan blijven met zijn vrienden en/of kennissen in België.

Verder merkt verzoeker op dat hij zijn geboorteland verliet toen hij net meerderjarig was om werk te zoeken in Italië en dat hij geen effectieve band meer heeft met zijn land van nationaliteit. Hiermee overtuigt verzoeker niet dat de duur van het verblijf in België, en de tijdens dit verblijf opgedane integratie, de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Ook weerlegt verzoeker hiermee het motief in de bestreden beslissing nog niet dat hij kan worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden te hebben met zijn herkomstland. Er moet worden aangenomen dat verzoeker is geboren en getogen in Roemenië. Verzoeker verklaarde, zoals verweerder ook opmerkt, dat hij de Roemeense taal machtig is en dat zijn ouders en zus nog verblijven in dit land. Hij kon hierbij ook het adres en het telefoonnummer van zijn ouders en zus meedelen, wat aantoont dat hij nog contacten heeft met deze familieleden. Hij erkent dit ook uitdrukkelijk. Gelet op dit alles kan het thans door verzoeker aangevoerde dat hij geen effectieve banden meer heeft met zijn land van herkomst niet worden aangenomen.

Het gegeven dat verzoeker thans werkt aan een reclasseringstraject waarmee hij bij zijn toekomstige invrijheidsstelling onmiddellijk zou kunnen starten met een opleiding of tewerkstelling maakt nog niet dat hij actueel dermate hechte persoonlijke banden heeft met België dat deze kunnen opwegen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Verzoeker weerlegt het motief niet dat hij zijn vaardigheden ook buiten België kan aanwenden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, wat de duur van het verblijf in België en zijn privéleven betreft, elementen spelen die kunnen opwegen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde of die maken dat de beëindiging van het verblijfsrecht als disproportioneel is te beschouwen.

3.22. De gemachtigde van de minister heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van verzoeker en zijn kinderen afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging.

Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak, is de Raad er in casu niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van zijn kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde redenen van open-

bare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen en die rechtvaardigen dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.23. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Verder blijkt dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen niet blijkt. Een miskennis van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekers betoog laat ten slotte evenmin toe een schending van het rechtszekerheidsbeginsel vast te stellen. Hij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.24. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS